

HENRI MASSON

KIO ESTAS
S.A.T.?

Cercle espérantiste de l'Agenais
"Laùte!" * F 47340 Laroque Timbaut

— SAT —
broûservo

ADRESARO

SAT, 67 avenue Gambetta, F 75020 PARIS (Tel: 797.87.05)

Poŝtkonta n-ro : 1234 22 K, Paris.

SAT-perantoj

Argentino A.Corrail, Magarinos Cervantes 2648-50, 1416-Buenos Aires

Aŭstralio Volo Gueltling, 9/45 Alt S., Ashfield, NSW 2131.

Aŭstrio Kl. Karner, Schützenstr. 44e, A-6020 Innsbruck

Belgio Cl. Staquet, rue du Loutrier 14, B 1170 Bruselo

Brazilio Neto Cedilha, C.P. 3881, Rio de Janeiro

Britio John Sykes, Whitegate top, 13 South View, Halifax 4X3 9JP

Ĉeĥoslovakio M. Zavodsky, ĉsl.brigady 63, CS-01004 Žilina

Danio Alfred Jörgensen, Munkedammen 9, DK-4320 Lejre

Finnlando S.P. Hurttä, Pf. 221, SF - 70101 Kuopio-10

Francio SAT, 67 avenue Gambetta, F 75020 Paris

Fed. Germanio A.F. Stephan, Carmenstr. 5, D-4 Düsseldorf 11

Grekio K.G. Eliopoulos, POB 32, Nova Smirna, Attiki

Hispanio R. Manau Torres, Montseny 5 piso, Sabadell (Barc.)

Italio V. Malaroda, Via S. Polo 115, I-34074 Monfalcone, Gorizia

Izraelio J.Ben Alter, POB 379, IL-49100 Petah Tikva

Japanio Tobota Koki, Sikayama 2-90-203, Midori-ku, Nagoya-si,458

Jugoslavio Ivan Močilnik, Požeška 132, YU-11030 Beograd

Kanado E. Vivancos, 218 Withrow Ave, Toronto 6, M4K 1E1

Nederlando J.G. van Hulst, Leidsevaart 238, NL 2014 HE Haarlem

Norvegio Per Engen, Søre Bellevuevej 8, N-5000 Bergen

Portugaliao A.P. Da Silva, R. Antonio Ferreira 9-3ªesq., 1700 Lisbono

Sud-Afriko M.J. de Rover, S3, Buffelsfontein Centro Walmer,
6065 Port Elizabeth

Svedio Ivar Paulsson, Skytteholmssvg.29, S-171 44 Solna

Svisio M. de Sassi, Nordstr. 123, CH-8037 Zürich

Venezuelo Floreal Gabalda, Apartado 47216, Caracas 1041 A

SAT-eldonaĵoj

Sennaciulo : monata, ricevata de ĉiu membro. Artikoloj sociaj, politikaj, kulturaj. "Ĉies opinioj". Rubrikoj de SAT-fakoj kaj frakcioj.

Sennacieca Revuo : jara, ampleksa kajero. Socipolitiko, scienco kaj literaturo. Abonebla de ĉiu ajn esperantisto.

Adresaro de SAT : ĉiun duan jaron. Adresaro de ĉiuj membroj kaj instancoj. Asocia statuto kaj regularoj.

Laŭte! : dumonata informilo kaj esprimilo je ĉies dispono. Abono ligita al nenia aliĝo. Ĝisdatigata adresaro de la abonantaro. Cercle amical espérantiste de l'Agenais, F 47340 Laroque Timbaut. Poŝtkonto : 3371 74 M Bordeaux. Specimeno kontraŭ 1 irpk.

SAT-Broŝurservo : eldonas plurajn novajn broŝurojn jare. Plena katalogo kontraŭ 1 irpk. Abonebleco. Adreso de "Laŭte!".

SAT-Libroservo : ĉiujn mendojn adresu al SAT-Parizo.

KIO ESTAS SAT ?

Enkonduko

En 1881, Zamenhof forlasis la Moskvan Universitaton por daŭrigi siajn medicinistudojn en la Universitato de Varsovio.

Samjare fondiĝis, reage al pogromoj okazintaj en Ukrainio, la movado "Ĥibat Cion" (Amo al Ciono), en kiu li ekaktivis kun juneca entuziasmo. Sed, jam en 1885, kiam li vivis en la sudlitova urbeto Vejseje, li ĉesigis tiun aktivadon. Li eĉ ne plu rilatis kun tiu movado kiam, en 1887, li publikigis la unuan lernolibron de la "Internacia Lingvo" sub la pseŭdonimo "Doktoro Esperanto".

En 1897, la granda cionisma movado de Herzl sorbis Ĥibat Cion. Zamenhof plue interesiĝis pri la evoluo de tiu ĉi afero, sed nek sin mem nek Esperanton li akceptis ligi al tiu ĉi strebado.

En 1914, li ricevis inviton ĉeesti la fondkunvenon de "Tutmonda Esperantista Hebrea Ligo", en Parizo. Tiam li pravigis sian decidon ne aliĝi al la nova organizo per jena respondo :

"Mi estas profunde konvinkita, ke ĉia nacionalismo prezentas por la homaro la plej grandan malfeliĉon, kaj ke la celado de ĉiuj homoj devus esti : krei harmonian homaron.

Estas vero, ke la nacionalismo de gentoj premataj - kiel natura sindefenda reago - estas multe pli pardoninda, ol la nacionalismo de gentoj premantaj; sed, se la nacionalismo de fortuloj estas nenobla, la nacionalismo de malfortuloj estas neprudenta; ambaŭ naskas kaj subtenas unu la alian, kaj prezentas eraran rondon de malfeliĉoj, el kiu la homaro neniam eliros, se ĉiu el ni ne oferos sian grupan memamon kaj ne penos starigi sur grundo tute neŭtrala.

*Tio estas la kaŭzo, pro kiu mi, malgraŭ la korŝirantaj suferoj de mia gento, ne volas ligi min kun hebrea nacionalismo, sed mi volas labori nur por interhoma justeco **absoluta**. Mi estas profunde konvinkita, ke per **tio** mi alportos al mia malfeliĉa*

gento multe pli da bono, ol per celado nacionalisma".(1)

En la Londona urbdomo - Guildhall - Zamenhof faris entute atentindan paroladon antaŭ la urbestro kaj la partoprenintoj de la 3-a Universala Kongreso de Esperanto (Kembriĝo, 1907). Menciindas jena frazo :

"Dum la pseŭdo-patriotismo, t.e. la genta ŝovinismo, estas parto de tiu komuna malamo, kiu ĉion en la mondo detruas, la vera patriotismo estas parto de tiu granda tutmonda amo, kiu ĉion konstruas, konservas kaj feliĉigas". (2)

Kaj li aldonis :

"Ho patriotismo, patriotismo, kiam fine la homoj lernos kompreni ĝuste vian sencon ! Kiam via sankta nomo ĉesos esti armilo en la manoj de diversaj malhonestuloj !".

Jam du jarojn pli frue (1905), okaze de la Universala Kongreso de Esperanto, en Bulonjo ĉe Maro, 688 partoprenantoj el 20 landoj povis aŭdi el lia buŝo jenajn vortojn :

"Ni konsciu la tutan gravecon de la hodiaŭa tago, ĉar hodiaŭ inter la gastamaj muroj de Bulonjo kunvenis ne Francoj kun Angloj, ne Rusoj kun Poloj, sed homoj kun homoj". (3)

Kvaronjarcenton poste, en 1930, aperis senkompleza studo titolita "Naciismo" (4). Ĝia aŭtoro, Lanti (pseŭdonimo de Eugène Adam) alvenis al pli preciza kaj pli drasta konkludo ol Zamenhof. Citindas almenaŭ kvar paragrafoj el tiu ĉi ne malaktualiĝinta verko, kiu senmaskigas tiun doktrinon :

"La naciisma edukado povas sukcesi, tial ke en la grandega plimulto de la cerboj regas ankoraŭ la dekomenca, absurde mistika tendenco. La esenco de l'patriotismo estas ja pure mistika, superstiĉa. Tio montriĝas per la absoluto de ĝia moralo. La naciismo estas eĉ la sola religio, kiu ankoraŭ postulas de la homo vivoferon.

Post jarcentoj de luktado, la homoj en la pli malpli kulturitaj landoj akiris la rajton aparteni aŭ ne al la eklezio, la liberon ĉeesti aŭ ne religiajn ceremoniojn. Sed neniu povas senpune rifuzi partopreni en la sangaj ceremonioj, la militoj, kiujn

periode okazigas la diversaj naciismoj".

"La patriotismo estas nuntempe la plej potenca ideologio; ĝi pasiege superregas la spiritojn kaj kapablas fari el pacemaj, bonkoraj homoj batalemajn kaj sangavidajn bestojn.

La dekkvin milionoj da buĉitoj el la lasta mondmilito ne sufiĉis por satigi la monstron. La naciismo daŭre minacas la homaron".

Kion Zamenhof esprimis relative delikate, tion Lanti povis diri sen ĉirkaŭfrazoj post persona sperto de la unua mondmilito, kiun Zamenhof ne postvivis.

Certe ambaŭ same malestimis tiranion, militarismon, militismon, ŝovinismon, ksenofobion kaj rasismon. Pro siaj infanaj travivaĵoj, Zamenhof volis proponi komunan lingvon al la Homaro, kaj li prave pensis, ke tia lingvo estus vivipova nur se ĝi havus "internan ideon", alidirite : sian propran spiriton.

Lanti malkovris multe pli ol taŭgan komunikilon en la Internacia Lingvo. Per ĝi li volis, ke laŭeble plej multaj homoj, kaj precipe la laboristaro - kiu ja konsistigas la plej gravan socitavolon de ĉiu nacio - konsciu la fontojn de la malfeliĉo, kiu trafas la Homaron.

Lanti pensis, ke la sola mondlingvo por ĉiuj alirebla kaj akceptebla - Esperanto - povus fariĝi ankaŭ instrumento de emancipado, de liberiĝo el la naciaj katenoj kaj valora helpilo en la kontraŭstaro al superstiĉoj, rezignacio, fatalismo. Lia ambicio celis meti Esperanton serve al ĉiu individuo por sia memdefendo kontraŭ mensmanipulado kaj misinformado, kontraŭ la mistifikaj, blindigaj, fanatikigaj efikoj de religiaj kredoj, politikaj ideologioj kaj naciisma propagando.

KIEL KAJ KIAM NASKIĜIS SAT ?

La spirito, kiun ni trovas ĉe SAT jam manifestiĝis komence de la nuna jarcento. Tiam ne nur en Eŭropo, sed ankaŭ en Siberio, Ĉinio kaj Japanio, multaj laboristaj aktivuloj kaj pioniroj de sociaj movadoj havis tre profundan konscion - ofte eĉ pli ol nun - pri la rolo, kiun Esperanto povus ludi tutmonde en la konstruado de laŭeble plej justa

socisistemo. Ili taksis ĝin ne nur la plej taŭga translima komunikrimedo, sed precipe grava faktoro por emancipado de la popolamasoj, por mensevoluiga strebado, por socia progreso kaj Paco.

Kvankam Zamenhof aludis prudente pri tiu ĉi aspekto de la Internacia Lingvo - sendube por ne malutili al ĝia reputacio en mondo ankoraŭ ne sufiĉe matura kaj konscia por kompreni kaj akcepti tiujn principojn - li tamen montris komprenemon kaj esprimis sian aprobon pri la uzo de esperanto serve al la pravaj aspiroj de la laboristaro. En letero al "Laborista Esperantisto", en 1910, li skribis :

"Eble por neniu en la mondo, nia demokrata lingvo havas tian gravecon, kiel por la laboristaro kaj mi esperas, ke pli malpli frue la laboristaro estos la plej forta apogo de nia afero. La laboristoj ne sole spertos la utilon de Esperanto, sed ili ankaŭ pli ol aliaj sentos la esencon kaj ideon de la esperantismo". (5)

La unua klubo de esperantistaj laboristoj fondiĝis en Stokholmo, en 1903. Laboristaj Esperanto-organizoj aperis poste en Britio (1907), Hungario (1909), Bohemio, Germanio kaj Nederlando (1911). En Francio kunfandiĝis en 1914, sub la nomo "Franca Laborista Esperanto-Unuiĝo", la du organizoj "Liber-ecana Grupo Esperantista" kaj "ESFIO", respektive fonditaj en 1905 kaj 1911.

Internaciskale organizita formo de laborista Esperanto-movado aperis unuafoje en 1906, kiam fondiĝis, en Parizo, la "Internacia Asocio Paco-Libereco".

e ĝia kunfandiĝo kun la organizo "Esperantista Laboristaro", en 1910, rezultis "Liberiga Stelo", kies celoj kaj idearo grandparte inspiris tiujn de SAT.

Pluraj faktoroj influis kaj akcelis la kreiĝon de memstara laborista Esperanto-movado :

- Unua, la abomenindaĵoj de la unua mondmilito estigis konsciencvekiĝon en laboristaj kaj intelektaj medioj.
- Due, tiamaĵ novaĵoj pri la "Granda Revolucio" kaj la konstruo de socialismo en Sovetio ankoraŭ entuziasmigis grandan parton el la laborista mondo; sekve, populariĝis ideoj pri ĉeso de la ekspluatado

de la proletaro kaj pri interfratiĝo, kio instigis multajn homojn pli atenti pri la problemo de lingva komunikado.

- Trie, en marto 1920 mortis eminenta figuro de la Esperanto-movado : Hector Hodler. Naskiĝinta en 1887, samjare kiel Esperanto, Hodler lernis la Internacian Lingvon, kiam li estis gimnaziano. En 1908, li fondis Universalan Esperanto-Asocion. Bedaŭrinde, li mortis nur 33-jara. Lia tro frua morto lasis la gvidadon de UEA en la manoj de malpli elstaraj homoj rilate laborkapablon, mensostaton, talenton kaj organizemon.

Jam ok monatojn post la forpaso de Hodler, en novembro 1920, alvoko aperis en "Esperantista Laboristo", oficiala organo de "Liberiga Stelo". Ĝi difinis la taskojn de organizo fondota en Prago, okaze de la 13-a Universala Kongreso de Esperanto, organizo en kiu povus esprimiĝi ideoj kaj informoj pri socio, politiko kaj klasbatalo, kontraŭ militismo, religia sencerbigo, naciisma cerboŝtopado. Estas rimarkeble, ke la subskribo "Sennaciulo", alia pseŭdonimo de Adam/Lanti, fariĝos poste la nomo de la organo de SAT.

En aŭgusto 1921, 79 laboristoj el 15 landoj, pioniroj liberiĝintaj el la lingvaj malhelpoj, kunvenis aparte en Prago. Kiel antaŭvidite, ili konkretigis sian decidon. Tiel naskiĝis SENNACIECA ASOCIO TUTMONDA.

Kvankam tio aperis tiutempe kiel skismo, bedaŭrinda apartiĝo, oni povas nun senpasiie konsideri, ke ju pli da ekstermovadaj organizoj aŭ instancoj uzas Esperanton sendepende de la Esperanto-movado, des pli bone por la Internacia Lingvo.

Estas nepre necese konsideri, ke SAT ne estas Esperanto-asocio laŭ la kutima senco de "asocio por Esperanto" aŭ "poresperanta asocio".

Sennacieca laŭ strukturo, SAT estas socieduka, kleriga, helpa organizo, kiu adoptis ununuran kaj sennaciecan laborlingvon : Esperanton; sekve ĝi estas peresperanta asocio.

Estas erarige, kaj povas esti malutile, malbone kaj eĉ danĝere por Esperanto, aserti, ke SAT estas Esperanto-asocio. Tiaspeca aserto povus

konduki malbonintencajn registarojn konkludi, ke SAT reprezentas la oficialan ideologion de Esperanto, kaj sekve malhelpi ĝian disvastigon kaj ĝian enkondukon en instruado. Tial SAT devas resti ekster la nura poresperanta aktivado kaj dediĉi siajn fortojn nur al plenumo de siaj celoj. Por ne liveri pretekstojn al fi-reĝimoj, necesas konsideri, ke SAT estas ekstermovada; kontaktoj estas eblaj nur sur pure lingva tereno, aŭ en esceptaj okazoj, ekzemple kiam en majo 1952 UEA kaj SAT, en malfermita letero al Stalin, atribuis la kontraŭesperantan politikon de Sovetunio al lingva imperiismo. (6)

Memkompreneble, SAT ne povas malinteresiĝi pri la sorto, evoluo kaj disvastiĝo de la sola laborlingvo, kiun ĝi uzas. Sed pri disvastigo de Esperanto, de la SAT-idearo, -celoj kaj -servoj en avangardaj medioj zorgas, sendepende de la neŭtralaj organizoj, Laboristaj Esperanto-Asocioj (LEA-oj) ligitaj al SAT per Konvencio adoptita en 1928 en Gotenburgo.

Estas sendube granda bonŝanco por la Internacia Lingvo, ke pri ĝi jam tre frue interesiĝis laboristaj aktivuloj. Esperantoparolantoj ĝenerale konas la sorton de multnombraj projektoj de internaciaj lingvoj, kiuj abortis pro manko de propra spirito kaj de socia bazo en la laborista mondo : ili ne postvivis la eliron el la skribĉambro de siaj inventintoj. Eĉ ne deko el pli ol 600 pli-malpli longe vivetis, kaj oni povas rimarki, ke se plue vegetadas kelkaj el tiuj senanimaj lingvoprojektoj, tio ŝuldiĝas al maljunaj adeptoj kaj al foresto de virinoj.

La fondo de SAT estis konkreta ago survoje al tutmonda organiziĝo de la laboristaro. Diversaj cirkonstancoj kaj obstakloj, ĉefe historiaj, malhelpis, ke ĝi fariĝu influa amasorganizo. Tamen jam en 1929-30, antaŭ la subfosa agado de bolŝevikaj gvidantoj kaj la persekutado de SAT fare de Hitlerkaj Stalin-reĝimoj, ĝi havis 6524 membrojn en 1579 lokoj de 42 landoj.

La konscio pri la socia rolo, kiun Esperanto povus ludi en la formado de la mensostatoj favore al socia progreso tamen pluekzistas dank'al SAT.

La spirito de SAT ekzistas latente en la cerbo kaj koro de milionoj da homoj sur la tuta Tero...

SED, KIO ESTAS LA SPIRITO DE SAT ?

En la tuta mondo, homoj sopiras pri socia progreso kaj pli bonaj vivkondiĉoj, sed plej ofte ĉiu sopiras pri paco kaj sekureco nur por si mem. Ekzistas inklino havi laŭeble plej multajn rajtojn kaj avantaĝojn, sed tio kun laŭeble plej malmultaj sindevigoj. Mallonge dirite : la rajtoj por si, la devoj por la aliaj!

Pli profunda pripensado tamen konsciigas, ke socia progreso, pli bonaj vivkondiĉoj kaj paco ne estas definitive atingeblaj sen socia justeco, sen atento pri la socia situacio de la ceteraj homoj kaj popoloj, sen konstanta strebo kaj aktiva partopreno en la vivo de la socio kaj en la plenumo de la decidoj. Ne malofte okazas, ke homoj partianigas nur pro oportuneco, por akiri laborpostenon, avantaĝojn aŭ garantiojn, sed tute ne pro konvinko aŭ konsento pri la ideologio kaj celoj de la koncerna partio. Aliflanke, certaj partioj akceptas ĉiaspeciajn membrojn, ĉar por ili pli gravas la kvanto ol la kvalito por fariĝi influhavaj premgrupoj.

Ne malmultaj estas la homoj de modesta origino, kiuj post atingo de riĉeco aŭ alta socia pozicio, tute forgesas kaj eĉ perfidas la klason el kiu ili devenas. Ili kondutas pli arogante, pli malestiminde ol burĝoj mem - laŭ la malfavora difino de tiu ĉi vorto, t.e. malprogreseme - kaj ili forgesas siajn ŝuldojn al la tuta socio. Neniu homo estas tute senŝulda al la socio, sed ja ekzistas homoj, kiuj ŝuldas al la socio... nur sian mizeron ! Sekve la socio mem, kiun konsistigas ĉiu homo, devas zorgi, ke ĉiu povu plene disvolviĝi fizike kaj mense por havi indan vivon.

Egoismo estas fonto de konfliktoj kaj malsekureco samgrade, kiel senkonsidera helpemo povas konduki senkarakterajn homojn al konstanta senkonscieco, malzorgemo, pasiveco, atendemo, malprudenteco, almozetado...

Sekve, altruismo havas negativan efikon se konsciiga, dekutimiga, emancipa agado ne akompanas ĝin.

La civitana edukado, kiun ĉiuj homoj ricevas en siaj respektivaj nacioj, medioj kaj familioj,

estas tro malvasta, tro tendenca, tro unuflanka por prepari individuojn kaj popolojn al spirito de konstrua kunlaboro, interhelpo, reciproka estimo kaj solidareco. Tiaspeca edukado kondukas al senelirejo, ĉar ĝi malebligas kompreni, ke ĉies intereso troviĝas en la intereso de ĉiuj, kaj inverse.

Ekzistas landoj, kie la socia konscio, la sistemo de solidareco kaj sociaj garantioj atingas altan nivelon. Ofte oni pensas pri skandinavaj landoj, eĉ se ne ĉio estas efektive ideala kaj perfekta.

Malgraŭ multekostaj klopodoj kaj gravaj monrimedoj, malgraŭ la bonvolemo de certaj respondeculoj, prestiĝa organizo kiel UNESKO havas tre limigitan efikon sur la tereno de edukado por kunlaboro kaj paco, ĉar ĝi dependas de la aliĝintaj naciaj registaroj mem. El tio rezultas neebleco honeste pritrakti temojn tro ĝenajn por difinita registaro.

La problemoj de la nuntempa mondo ne konas limojn, sed homoj kaj popoloj plue konas limojn. Ili pensas naciece, eĉ naciiste, ŝoviniste, egoiste ĝis kompleta blindiĝo pri la amplekso kaj interplektiĝo de la mondaj problemoj, kio malhelpas ties komprenon kaj sekve malebligas eltrovon de solvoj.

Tiel blindigas ilin la propraj personaj interesoj, aŭ tiuj de la limigita kolektivo - eĉ se nacia - al kiu ili apartenas, ke ili tute preteratentas la fakton, ke la sorto, bonstato kaj sekureco de ĉiu homo kaj popolo ligiĝas kaj interplektiĝas kun la sorto, bonstato kaj sekureco de ĉiuj aliaj homoj kaj popoloj.

La edukado, kiun ili ricevis, la influo de la medio en kiu ili vivis kaj plue vivas, la unuflanka informado kaj aliaj faktoroj ne favoras liberiĝon el rigida, ekskluziva, malkomprenema kaj neevolupova medio.

La amasoj ne kutimiĝis al la necesa, por atingi plej altan ŝtupon de tuthomara civilizo kaj kulturo, **"eksternacia sent-, pens- kaj agadkapablo"**, kio estas fakte la gvidprincipo de SAT, kaj ĝia spirito mem. Oni povus aldoni "Eksterdogma sent-, pens- kaj agadkapablo"...

Laŭ PIV, dogmo estas *"punkto de religia aŭ filozofia doktrino, kiun oni ne povas pruvi kaj senpruve devas kredi"*.

Malsama interpreto de sanktaj tekstoj kondukis al apartaj religiaj dogmoj, kaj sekve al skismoj kaj eĉ al konfliktoj, interreligiaj militoj, konspiroj, persekutoj, masakroj kaj agoj, kies intenca krueleco superas eĉ tiun de paganaj gentoj kaj de plej barbaraj sendiaj hordoj.

Cele al surtera potenco, religioj mem iam varbis, kaj plue klopodas varbi adeptojn, se ne perforte, se ne per rekta altrudo, almenaŭ per morala, socia kaj eĉ politika premo, dum ili predikas amon al la proksimulo. Aŭtentika amo certe ne bezonas tiajn procedojn por plene disvolviĝi kaj disvastiĝi; ĝi naskiĝas, disvolviĝas kaj disvastiĝas nur libere, sen altrudo. La historio de la Homaro atestas, ke religioj montriĝis pli ofte fontoj de kontaĝa fanatika malamo, de perversa kretenigo de la amasoj kaj de senbrida krueleco ol de konstrua, fruktodona kaj feliĉiga amo.

Ĉiu meditu pri citaĵo de "Mein Kampf", kiu fakte spegulas la spiriton de Hitler :*"Se vi deziras la simpation de la amasoj, vi devas diri al ili la plej stultajn kaj krudajn aferojn"*. Ni scias kien kondukas, en religio kaj politiko, la apliko de tiu ĉi principo resumebla per "Kredu kaj ne provu kompreni"...

Ni povas konstati, ke la plej aĉaj reĝimoj nun ekzistantaj pludaŭras surbaze de la sama principo, ofte kun la aproba silento de religioj aŭ eĉ kun ties aktiva subteno, kaj kun la konsento de "modernaj", "civilizitaj" potencoj, kiuj liveras armilojn ne nur al siaj "amikoj", sed ankaŭ al la malamikoj de siaj amikoj !...

Popoloj povas konduti tute fanatike kaj freneze pro mensmanipulado fare de senskrupulaj politikaj aŭ religiaj idoloj kaj ĉarlatanoj, de tiranoj aŭ de pseŭdo-demokrataj gvidantoj. Eĉ homoj kun alta grado de instruiteco kaj multaj diplomoj povas konduti malpli homece kaj pli superstiĉe ol anoj de primitivaj gentoj. Instruiteco kaj inteligenteco ne estas sinonimoj. Eĉ scienco povas blindigi homojn pri esencaj demandoj. Jam antaŭ pluraj jarcentoj, la franca humanisto Rabelezo skribis, ke *"scienco sen konscienco estas nur ruĝo de la animo"*.

Usona profesoro iam observis homojn en frenezulejo kaj rimarkis, ke unuarangajn respondecojn postulas ĝuste la plej deprimitaj maniuloj, skizofreniuloj, paranojuloj, megalomaniuloj. Li alvenis al la konkludo, ke sama inklino trafas la politikgvidantojn kaj militestrojn : rigideco, nekapablo adaptiĝi, evolui, antaŭvidi novajn perspektivojn. Laŭ tiu profesoro, tipe paranoja estas la reago de gvidanto, kiu havas la impreson, ke malamiko estas pli malbonintenca rilate al li, ol li mem estas rilate al sia malamiko, tiel, ke ĉia hipotezo pri bonvolemo kaj honesteco estas neebla.

Estas fakto, ke interpopolaj rilatoj povas komplete ŝanĝiĝi per edukado. Multe evoluis la sinteno kaj sentoj de du popoloj, kiujn oni estus povintaj kredi eterne malamikaj, nome la germana kaj la franca. Dum jarcentoj ambaŭ estis kvazaŭ dresataj en spirito de reciproka malfido kaj profunda malamo, tiel, ke senskrupulaj gvidantoj sukcesis multfoje ĵeti unu kontraŭ la alian por reciproka buĉado. Per tio ili deturnis la atenton de ambaŭ popoloj dise de esencaj demandoj kaj problemoj, de tute eblaj solvoj, kaj de postuloj pri socia progreso kaj pli bonaj vivkondiĉoj. Sama procedo estas plue uzata eĉ en landoj, kiuj sin pretendas civilizitaj.

En la kazo de la okcidenta parto de Germanio, la nuna FRG, tiaj konfliktoj ne plu estas imageblaj kun Francio, ĉar ambaŭ apartenas al sama bloko. Amikaj rilatoj, kaj eĉ amrilatoj, naskiĝis multnombre en la daŭro de unu generacio.

Same okazis inter iam rivalaj potencoj, nome Britio kaj Francio, kvankam - relative freŝdate - francaj armiloj liveritaj al malamikoj de Britio mortigis britajn militistojn. Sed tio estas unu el la strangaĵoj, por ne diri monstraĵoj, de la t.n. "amikeco" inter naciŝtatoj. Bonŝance, pli kaj pli da homoj, kaj precipe da gejunuloj, opinias, ke ne valoras morti kaj mortigi por tiaspeca ŝtata moralo.

Ni povas almenaŭ rimarki, ke per edukado de novaj generacioj estas eble krei jen amikojn, jen malamikojn, depende de la cirkonstancoj, de la gvidantoj, de la interes- kaj prem-grupoj.

Tio estas tamen tre grava afero !

La kazo de Japanio, dum la dua mondmilito, prezentas alian pripensindan situacion, kaj ekzemplon de perfida ekspluatado de la kredoj kaj de la patriotisma sento, kiujn profitemuloj misinterpretas kaj disvastigas por tiel manipuli la mensojn kaj konduki homojn al kruelaĵoj, suferoj, senutilaj sinoferoj, amasmortigoj, detruoj, abomenindaj sensencaĵoj. Kvankam tio estas nun apenaŭ imagebla flanke de la menciitaj popoloj, ekzistas tamen ne tre malnovaj ekzemploj pri kolektiva histeria frenezigo, fanatikigo de la homamasoj - por ne diri ekstrema kretenigo - kaj tio ne nur en malplej evoluintaj landoj, sed ankaŭ en t.n. "civilizitaj" landoj. La observaĵoj de la jam menciita usona profesoro montriĝas pravaj laŭlonge de la Historio.

Kio montriĝis realigebla inter amikiĝintaj popoloj aŭ nacioj - kaj pri tio estus ankaŭ eble citi la preskaŭ subitan amikiĝon inter Egiptio kaj Israelo, en 1979 - tio povas efektiviĝi tutmonde per laŭcela edukado, ne nur en la lernejoj, sed ankaŭ inter la plenkreskularo, la laboristaro kaj popolamasoj, per informado, lojala diskutado, senantaŭjuĝa komparo de faktoj, ideoj, spertoj kaj informoj. Kaj tiu ĉi postlerneja klariga aktivado koncernas la organizon SAT.

Granda estas la minaco, kiu ŝvebas super la socia progreso, libereco kaj paco, kiam naciismo kaj dogmismo, religia aŭ politika, entrudiĝas en la vivon kaj spiriton de popolo.

Pro tio gravas la dialogo, kondiĉe tamen, ke ĝi mem estu ne la celo, sed la rimedo por atingi interkonsenton aŭ kontentigan solvon de difinita problemo.

Apartan atenton meritas la statut-paragrafo pri la celo de SAT, en kiu estas skribite, ke *"per komparo de faktoj kaj ideoj, per libera diskutado, ĝi celas malebligi ĉe siaj membroj la dogmiĝon de la instruoj, kiujn ili ricevas en siaj apartaj medioj"*.

Dogmiĝo de la instruoj ja minacas ĉiun partion; ĝi kondukas al pravigo de ĉiaj rimedoj; ĝi malebligas debaton kaj diskutadon pri difinitaj punktoj; ĝi estas la unua fazo de totalismo.

SAT ne estas politika partio. Sekve ĝi prezentas ŝancon de intelekta pliriĉiĝo kaj de kresko de la socia konscio por ĉiuj aktivuloj de politikaj partioj, laboristaj organizoj, sindikatoj kaj diversaj movadoj.

Konkretan ekzemplon pri la spirito de SAT ni trovas en "Esperanto en perspektivo", en ĉapitro dediĉita al la postmilita evoluo de SAT. Estas skribite, ke pli ol aliaj Esperanto-organizaĵoj SAT etendis sian manon al tiuj membroj, kiuj mem suferinte sub faŝismo nun spertis la efikojn de kolektiva kulpigo".(7)

Ekstraktoj de kelkaj el la 10 lastaj kongresdeklaraĵoj povas iom klarigi la sintenon de SAT rilate al diversaj mondproblemoj :

Toronto, Kanado, 1973 :

La Kongreso - aprobas la agadon de "Amnestio Internacia" kaj petas la membrojn apogi tiun humanecan organizon ĉie, kie eblas.

Bergamo, Italio, 1974 :

La Kongreso - notas kun kontento la falon de la diktatoraj reĝimoj en Portugalio kaj Grekio, kio malfermas la eblecon al SAT libere disvolvi sian aktivecon en tiuj landoj.

Lectoure (Gers, Francio), 1978 :

La misuzo de scienco kaj teĥnika progreso, submetitaj al la postuloj de privata aŭ ŝtata profito, homekspluatado kaj militpreparado, ĝenerale produktas socian regreson, kiu rekte aŭ nerekte trafas ĉiujn popolojn.

Swanwick, Anglio, 1979 :

La Kongreso - protestas denove pri neaplikado de la akto de Helsinki rilate la liberan cirkuladon de homoj, ideoj kaj varoj, baza principo de la homrajtoj.

Rijeka, Jugoslavio, 1980 :

La Kongreso - konstatas, ke naciaj kaj internaciaj instancoj en siaj klopodoj solvi la energikrizon ĝenerale ne sufiĉe atentis la eblecojn de t.n. alternativaj, daŭraj energifontoj, kaj substrekas la neceson pli esplori kaj disvolvi tiujn energifontojn.

Bazelo, Svisio, 1981 :

La Kongreso - konstatas, ke 60 jaroj de ekzistado kaj sinsekvaj eksteraj krizoj ne sukcesis ŝanĝi la principojn de SAT, nek eluzi ĝiajn fortojn, sed ege bedaŭras, ke la nestabila nuntempa mondo perturbas la vivon kaj eĉ plirapidigas la pereon de multaj klerigaj aŭ sociaj samspecaj asocioj.

Iisalmi, Finnlando, 1982 :

La nekapablo rilati rekte, memstare kaj egalnivele kun homoj alilingvaj estas stato komparebla al analfabeteco, same ne akceptebla, same ne tolerenda ĉar la rimedo ekzistas por ĝin forigi.

Linz, Aŭstrio 1983 (kompleta teksto de la kongresdeklaracio) :

La Kongreso

- alvokas por vigla kontraŭstaro al vetarmado, kiu proksimigas la homaron al ekstermo ;

- protestas kontraŭ ĉia militista propagando en edukadsfero, en kiu ajn lando, kaj kontraŭ la persekutado de militrifuzantoj kaj pacagantoj;

- subtenas la konsciencobjetantojn;

- konstatas, ke unu el la ĉefaj faktoroj endanĝerigantaj la mondpacon estas insida ŝtata manipulado de la mensoj en informado kaj komunikado;

- akcentas la gravecon de interhoma komunikado kaj subtenas la ideon pri liberaj sendependaj radiostacioj (...);

- opinias, ke la avangardaj teknikoj de komunikado absolute ne sufiĉas sen la uzado de komuna sennacieca lingvo;

- esprimas sian aprobon al la sindikataj kaj laboristaj gazetoj, kiuj, kiel "Radniĉke novine" (organo de la kroataj sindikatoj), en plena akordo kun la celoj de la Monda Jaro pri Komunikado, malfermis regulan esperanto-rubrikon;

- salutas la enviciĝon de Cinio inter la landoj kiuj, per decido de la ministerio de edukado enkonduki esperanton en la superan instruadon, kreas la bazon de sendiskriminacia komunikado kaj de nova monda lingva ordo.

Interesa rimarko de doktorino Marjorie Boulton povas ankaŭ illustri tiun spiriton : okaze de prelego pri "La kompleksa tragedio de Norda Irlando", kadre de Kultura Kunveno de SAT en Centro

Pompidou, en Parizo, ŝi esprimis la opinion, ke estus bone se troviĝus multaj SAT-anoj en Irlando... (8)

Per tio ni povas konsideri la grandegan laboron, kiu atendas la SAT-movadon, kaj la rolon, kiun ĝi povus ludi en interpopolaj rilatoj, en rektaj interhomaj rilatoj, en la emancipado de la popolamasoj, en la starigo de laŭeble plej justa socio, kio estas ĝia ekzistokialo.

STATUTO DE SAT

Venas nun la momento prezenti ekstrakton el la statuto de SAT, kaj precipe la paragrafojn pri ĝia celo :

Sub la nomo SENNACIECA ASOCIO TUTMONDA (SAT) estas fondita Asocio, kiu celas :

- a) utiligi praktike la internacian lingvon **Esperanto** por la klasaj celoj de la Laboristaro tutmonda;
- b) kiel eble plej bone kaj digne pli faciligi la interrilatojn de la membroj, tiel kreskigante ĉe ili fortikan senton de Homeca solidaro;
- c) lernigadi, instruadi, klerigadi siajn membrojn tiele, ke ili fariĝu la plej kapablaj el la tiel nomataj internaciistoj;
- ĉ) servi kiel peranto ĉe la interrilatoj de nesamlingvaj asocioj, kies celo estas analoga al tiu de SAT;
- d) peri kaj ĉiel eble helpi al kreado de literaturo (tradukoj kaj originaloj) spegulanta la idealon de nia Asocio.

SAT, ne estante partipolitika, sed nur kleriga, eduka, kultura organizo, celas, ke ĝiaj membroj estu komprenemaj kaj toleremaj rilate al la politikaj kaj filozofiaj skoloj kaj sistemoj, sur kiuj sin apogas la diversaj klasbatalaj laboristaj partioj kaj sindikatmovadoj; per komparo de faktoj kaj ideoj, per libera diskutado ĝi celas malebligi ĉe siaj membroj la dogmiĝon de la instruoj, kiujn ili ricevas en siaj apartaj medioj.

Unuvorte, SAT celas per konstanta uzado de racie elpensita lingvo kaj ĝia mondiskala aplikado, helpadi al la kreado de racie pensantaj spiritoj, kapablaj bone kompari, ĝuste kompreni kaj prijuĝi

ideojn, tezojn, tendencojn kaj sekve kapablaj elekti memstare la vojon, kun ili opinias plej rekta, aŭ plej irebla por la liberigo de sia klaso kaj forkonduko de la homaro al kiel eble plej alta ŝtupo de civilizo kaj kulturo.

Certe tio ĉi aspektas iom tro teoria, tiel ke kelkaj konkretaj ekzemploj estas utilaj :

a) **Pri praktika utiligo de Esperanto por la klasaj celoj de la laboristaro tutmonda**, la membroj de SAT havas vastajn eblecojn rilati kun alilandaj laboristoj, kun sindikatoj kaj organizoj, rekte aŭ pere de esperantoparolantaj membroj de la Asocio, des pli ke, laŭ la paragrafo 26 - koncernanta la servojn - *"Ĉies devo estu tia, ke la Asocio fariĝu kvazaŭ tutmonda retaro, kies maŝoj estas solidaraj inter si, kaj ke ĉiu trovi en alia membro la plej bonan kaj la plej certan peranton por vojaĝo, dungigo, informo, enketo, serĉojn, ktp"*.

b) Translima interrilatado de la membroj estas ebla dank'al la Adresaro, kaj eventuale per la publikigo, en la organo, de alvokoj, artikoloj, informoj, anoncetoj, kiuj koncernas aŭ povas interesi ne nur la membraron, sed ankaŭ la laboristaron, diversajn organizojn. La fakto, ke Esperanto-parolantoj aliĝas al SAT kreas solidarecan senton inter personoj, kiuj konsideras Esperanton ne nur kiel tutmondan komunikilon, sed kiel emancipilon. Same kiel nacia lingvo estas uzata cele al kunigo de civitanoj aŭ eĉ diversaj etnoj sine de nacio, kaj por krei solidarecan senton inter ili, la Internacia Lingvo ebligas naskiĝon kaj kreskadon de sento de aparteno al la plej vasta komunumo : la Homaro.

c) **La kleriga, instrua kaj lerniga funkcio** efektiviĝas per la organo, "Sennaciulo", la jara eldono de "Sennacieca Revuo", per libroeldonado, organizado de prelegoj, kulturaj kunvenoj, kongresoj, kaj dank'al individuaj intermembraj interŝanĝoj.

ĉ) **Pri interrilatoj de nesamlingvaj asocioj kies celo estas analoga al tiu de SAT**, tio estas tereno sur kiu SAT-anoj povus ludi pli grandan rolon, ekzemple por havigo de informoj pri interesaj faktoj, spertoj, iniciatoj, eksperimentoj, klopodoj,

rezistagadoj, kiuj povas interesi kaj koncerni diversajn organizojn (ekz. sindikatoj, politikaj partioj, diverscelaj movadoj, kulturaj asocioj, ktp). Necesas insisti pri la fakto, ke por SAT-anoj Esperanto ne estas celo. Pro tio oni konstatas, ke SAT estas kvazaŭ renkontiĝejo de Esperanto-parolantaj aktivuloj de plej diversaj organizoj, kies celoj kompletigas sin : socia progreso, homaj rajtoj, protektado de la medio, klerigo, pedagogio, paco, ktp...

Vera mozaiko de konstruaj ideoj, SAT jam ebligas al siaj membroj, per Esperanto, uzi reton de homoj diverslandaj, kies kompetenteco tuŝas plej diversajn temojn. Sekve estas tute nature, ke granda parto el la SAT-anoj jam aktivas ankaŭ en sindikatoj, laboristaj organizoj, progresemaĵ partioj, kaj ankaŭ ekzemple en pli-malpli konataj organizoj, naciaj aŭ internaciaj, kiel Amnestio Internacia, Internacia Urĝa Agado (kies agadprincipoj estas fakte sennacicecaj), Internacia Civila Servo, Green Peace, Internacio de la Naturamikoj, Junulargastejoj, Internacia Federacio de Movadoj por Moderna Lernejo, kaj en medioj liberpensulaj, laikaj, liberecanaj, pacistaj (militrifuzantoj, konsciencobĵetantoj...), mond-civit-anaj, kooperativaj, ekologiistaj, junularaj, Triamondaj, ktp...

d) Pri kreado de literaturo en Esperanto, originala aŭ tradukita, spegulanta la idealon de la Asocio, tio estas tereno sur kiu SAT multe aktivis inter la du mondmilitoj. La plej prestiĝa eldonaĵo de SAT estas nun la Plena Ilustrita Vortaro, jam aperinta en tri eldonoj, kompilita de profesoro Gaston Waringhien kunlabore kun multaj eminentaj esperantistaj fakuloj. Lanti ĉiam treege insistis por ke Esperanto, same kiel ĉiu nacia lingvo, havu sian tre ampleksan vortaron.

Antaŭ PIV jam aperis pluraj eldonoj de la Plena Vortaro.

Inter la plej prestiĝaj tradukoj eldonitaj de SAT aperis "Vojo al Scienco de l'Estonto" de Fersman, iama vic-prezidanto de la Akademio de Sciencoj de Sovetunio, "Tri Verkoj de Volter", laŭ brila traduko de Lanti, "La nuna stato de l'Evoluismo", de Jean Rostand, iama membro de la Franca Aka-

demio, "Infanoj de la malriĉuloj", aŭtobiografia romano de John A. Lee, novzelanda parlamentano, "7000 tagoj en Siberio", de Karlo Ŝtajner...

Inter la originalaj verkoj eldonitaj de SAT troviĝas i.a. "Vivo de Lanti" de A. Borsboom, "Vojaĝo al Kazohinio", de la hungara verkisto Sandor Szathmari, "Scienco kaj pseŭdoscienco pri heredo kaj raso", de profesoro Paul Neergaard, "Historio de SAT", diversaj libroj de Norbert Barthelmess kaj "Leteroj de L.L. Zamenhof" (2 vol., nun elĉerpitaj).

Speciale menciinda estas la rolo de la Broŝurservo de SAT (F 4734O Laroque Timbaut), kiu jam eldonis pli-malpli ampleksajn librojn kaj dekojn da nekostaj, bone mimeografe kaj ofsete produktitaj broŝuroj, kies enhavo kaj temaro ofte aperas en la idearo de SAT. En tiu ĉi kolekto aperis reeldonoj de verkoj de Lanti.

SAT havas Literaturan Komitaton, kies tasko estas kontroli la manuskriptojn laŭ stilo kaj lingvo. Ĝiaj membroj apartenas al diversaj lingvogrupoj, kaj ĝia sigelo povas aperi sur lingve fidindaj libroj ne devige eldonitaj de SAT.

KLASAJ CELOJ

La unua frazo, laŭ kiu unu el la celoj de SAT konsistas **"utiligi praktike la Internacian Lingvon Esperanto por la klasaj celoj de la laboristaro tutmonda"** estas eble erariga en la nuna tempo.

Laboristo ja estas homo, kiu vivtenas sin per vendo de siaj fizikaj kaj intelektaj kapabloj. Sekve, ankaŭ intelektuloj estas laboristoj. Estas memkompreneble, ke la SAT-agado koncernas ankaŭ la homojn, kiuj ne ankoraŭ laboras (gelernantojn, gimnazianojn, studentojn), kaj kiuj ne plu laboras profesie, aŭ definitive pro emeritiĝo aŭ kripleco, aŭ dum pli-malpli longa periodo, pro senlaboreco, akcidento, malsano aŭ aliaj problemoj.

Aliflanke, la paragrafo, kiu atentigas pri neceso *"esti komprenemaj kaj toleremaj rilate al la politikaj kaj filozofiaj skoloj aŭ sistemoj, sur kiuj sin apogas diversaj **klasbatalaj** laboristaj partioj aŭ sindikatmovadoj"* klare montras, ke SAT celas, per praktika utiligo de Esperanto, servi al la laboristaj partioj kaj sindikatmovadoj aktivaj sur la tereno de la

klasbatalo.

Klasbatalo estas, laŭ PIV, *"neevitebla opozicio inter la laboristoj, kiuj efikigas la produktorimedojn, kaj la kapitalistoj, kiuj posedas tiujn produktorimedojn kaj alproprigas al si la plusvaloron"*.

Sekve klasbatalo ne estas klopodo naski sentojn pri blinda malamo kontraŭ aliaj homoj, laŭ la trompa skemo "dekstrularo-maldekstrularo". Ĝi celas konsciigon de la laboristaro, ke malgranda minoritato senskrupule akaparas al si multe pli ol ĝi bezonas kaj meritas ricevi, dum homoj vivas en stato de nerva aŭ fizika laceco, de neceso, mizero kaj malsekureco.

Klasbatalo estas prava rezistado de ĉiu konscia civitano de la mondo, por ke ĉiu Terano havu la eblecon vivi dece kaj inde, la eblecon plene disvolviĝi mense kaj fizike. Ĝi estas necesa kontraŭstaro al la akaparemo de parazitaj, t.e. de profitavida minoritato, kies riĉegeco baziĝas aŭ sur sistema, grandskala kaj laŭleĝe permesata ŝtelado, aŭ sur laŭleĝe punenda sed neniam punata ŝtelado, aŭ sur rabado kaj koruptado. Por plue regi, riĉposedantoj klopodas dividi la laboristan klason en du blokojn inter si malamikajn laŭ la opozicio "dekstrularo-maldekstrularo", dum fakte la ekspluatatoj konsistigas la grandegan plimulton en ĉiuj landoj. Klasbatalo estas des pli necesa, ke la akaparemuloj misuzas la akiritajn profitojn por luksa vivo, por koruptado kaj precipe por brutigo kaj stultigo de la amasoj.

RIMEDOJ DE SAT

La ĉefa rimedo ja estas Esperanto, kies valoro estas netaksebla sur la terenoj de komunikado, kulturo, klerigo kaj edukado, des pli ke ĝi estas la sola lingvo, kiun mezinstruita kaj mezinteligenta homo de iu ajn popolo povas utile uzi post akceptebla lernperiodo, eĉ sen lingvoinstruisto aŭ kursgvidanto. Tial la sola laborlingvo de SAT estas Esperanto.

Per sia reto de membroj en pli ol 42 landoj, SAT jam prezentas ekzemplon kaj modelon de laborista organizo, kiun multaj pli grandaj organizoj povus envii, ĉar ĝi estas la sola monda laborista organizo, kiu ebligas al ĉiuj siaj membroj rekte

komuniki sen lingvaj malhelpoj.

Nek Esperanto-asocio laŭ la kutima senco de la esprimo, nek faka Esperanto-asocio, nek politika partio, nek nacia organizo, eĉ ne internacia laŭ strukturo - t.e. sen ligiloj kun iu difinita nacio - SAT estas libera kaj aŭtonoma rilate al la Esperanto-movado, al la politikaj partioj, ideologioj kaj nacioj. Ĝiaj membroj aliĝas individue, memstare, plenkonscie. Povas aliĝi al SAT nur persono, kiu kapablas esprimi sin en Esperanto kaj kiu akceptas la statuton.

Pri disvastigo de Esperanto en medioj laboristaj, progresemaĵaj, avangardaĵaj, t.e. la poresperanta laboro, zorgas Laboristaj Esperanto-Asocioj (LEA-oj). La agadtereno de la LEA-oj ligitaj al SAT per la Konvencio de Gotenburgo etendiĝas principe ne laŭ naciaj landlimoj, sed laŭ lingvoteritorioj.

LEA-oj ekzistas nun por regionoj, teritorioj aŭ landoj de lingvoj germana, angla, nederlanda, dana, sveda kaj franca. En la LEA-Komitato kunlaboras ankaŭ ASLE (Aŭstria Socialista Ligo Esperantista) kaj JEL (Jugoslavia Esperanto-Ligo).

Plej bonan pozicion havas SAT, en la landoj, kie ekzistas aktivaj LEA-oj aŭ kunlaborantaj organizoj, sed Japanio estas ĝis nun unu el la esceptoj, ĉar tie ekzistas aktiva kerno de SAT-anoj, kaj bona kompreno de la SAT-celoj flanke de la japanaj Esperanto-asocioj.

SAT-kongresoj okazas ĉiujare, principe fine de julio aŭ komence de aŭgusto. La fondkongreso, en Prago, arigis 79 partoprenantojn en 1921. La rekorda partopreno estis 1325 en 1949, en Parizo. Ne okazis kongresoj de 1940 ĝis 1946. La 56-a okazis en Linz, en 1983.

La gvidinstancoj de SAT estas la Plenum-Komitato, elektita per referendumo, kaj la Ĝenerala Konsilantaro. La Plenum-Komitato konsistas el 6 aŭ 8 membroj (nun 8). La elekto okazas ĉiun trian jaron per referendumo. Por eviti ĉian naciecan influon, la enlandaj jesaj voĉoj de la koncerna lando ne devas superi 1/3 el la tuta balotintaro.

La Ĝenerala Konsilantaro devas principe konsisti el 24 membroj kaj sama nombro da anstataŭantoj. Ankaŭ por eviti ĉian naciecan influon, ĉiu Ĝenerala

Konsilanto reprezentas ne sian landon, sed geografia sektoron laŭ la principo de horzonoj. Tiun ĉi sistemon elpensis irkutska kamarado : Krijukov.

Aldoniĝas tri membroj de la Konflikto-Komisiono, kies tasko estas esplori kaj laŭeble solvi konfliktojn inter membroj kaj se necese proponi eksigojn.

Estas ankaŭ unu reprezentanto de la membraro en la urbo en kiu troviĝas la PK (nun en Parizo), unu reprezentanto de ĉiu Laborista Esperanto-Asocio konvencie ligita al SAT, kaj de ĉiu fako (Administrado, Literatura Komitato, ktp).

Perantoj plenumas la administran laboron kaj informadon pri SAT-movado kaj ties celoj en siaj respektivaj landoj aŭ zonoj.

KONKLUDE

SAT estas unika. Ĝiaj principoj, celoj, strukturo kaj statuto prezentas vastegajn, apenaŭ ekspluatitajn, eblecojn sur la kampo de socia progreso kaj aŭtentika tutmonda civilizo. Kaj ĝi povas esti, por analogcelaj organizoj, la fonto de intelekta kaj mensa pliriĉiĝo, de efikeco kaj regeneriĝo.

Havas lokon en SAT ĉiu persono, kiu volas ĉielajn kontribui al socia progreso, emancipa aktivado, al starigo de mondo en kiu la ŝancoj de plena individua disvolviĝo estos laŭeble plej altaj, en kiu la tribecaj artifiko, la malraciaj principoj de nacia suvereneco, cedos lokon antaŭ la principoj de individua respondeca suvereneco.

NOTOJ

- 1 - Originala Verkaro, p 344-345 ; eld. Ferdinand Hirt & Sohn, Leipzig, 1929
- 2 - O.V., p 383 ; 3 - O.V., p 362.
- 4 - SAT, Leipzig, 1930, p 109-110
- 5 - Pri Internacia Lingvo dum jarcentoj, Isaj Dratwer, Tel-Avivo, 1977, p 281.
- 6 - La danĝera lingvo esperanto en la uragano de persekutoj, Ulrich Lins, L'Omnibuso, Kioto, 1973, p 60.
- 7 - Esperanto en perspektivo, UEA, Londono-Roterdamo, 1974, p 655
- 8 - 1983.02.20.

Diversaj servoj, fakoj kaj frakcioj

Literatura Komitato : E.P. Ockey, Longvida, 15 Upper Pines,
Woodmansterne, Banstead, SM7 3PU, Britio

LEA-Komitato : Guy Vanderputten, rue du Bourdon-Horzelstraat 88
B-1180 Bruxelles

Filatelio Servo : Ivar Paulsson, Skytteholmsvägen 29, S-171 44 Solna

SAT-Junulfako : 67 avenue Gambetta, F 75020 Paris.

Abundana Frakcio : A. Naudé, 4 av. des Chauvets, F 06610 La Gaude

Anarkiistoj : P. Persson, Svartviksväg. 14, S-123 52 Farsta

ISEF-Socialistoj : A. Menabene, via Monti Sibillini 3, I-00141 Romo

Liberpensuloj : E. Weichmann, Lotenkamp 4, Kirchderne, D-4600 Dortmund

Naturistoj : J. Decobert, 45 av. Béziou, F 64140 Billère

Tanef (Naturamikoj) : Erna Döring, Poŝtfako 225, CH-4003 Basel

Aliaj fakoj aŭ frakcioj : sin turni al SAT-Parizo.

ALIĜILO

*Leginte la ekstrakton el la statuto de Sennacieca
Asocio Tutmonda (S.A.T.), kompreninte kaj aprobinte
la celon de tiu ĉi Asocio, mi*

(nomo kaj kompleta adreso per klare legeblaj literoj)

Naskiĝjaro : Profesio :

*esprimas la deziron aliĝi kiel aktiva membro al
SAT kaj promesas subteni laŭ mia povo ĝian agadon
kaj konduti konforme al la spirito kaj teksto de
ĝia regularo.*

Dato : Subskribo :

Eltondi kaj sendi al SAT, 67 av. Gambetta, F 75020 Paris
aŭ al la SAT-Peranto.

SAT-eldonoj

Plena Ilustrita Vortaro de Esperanto
Plena Vortaro de Esperanto
Historio de SAT
Vivo de Lanti
Vortoj de K-do Lanti
Vojaĝo al Kazohinio
7000 tagoj en Siberio
Infanoj de la Malriĉuloj
Interesa Arkeologio
Manifesto de la Sennaciistoj
Nuna stato de l' evoluismo
Tri verkoj de Volter
Verkoj de N. Bartelmes
Skizo pri filozofio de la homa digno
ktp.

SAT-Broŝurservo

Verkoj de Lanti
Verkoj de Han Riner
Verkoj de Valo
Kiel diri...? (E-frazeologio)
Verkoj de Kropotkin
Esperanto en 24 paĝoj
Lingvaj anguloj
Memvola servuto (La Boétie)
Verkoj de A. Pannekoek
Unu aŭ nul (Guy Marchand)
Por ekologia socio (Murray Bookchin)
Tekstoj de Krishnamurti
Mia vivo (Bartelmes)
El verkoj de Leo Tolstoj
Politika neperforto
Naciismo kaj esperantismo (Aarse)
La rajto de pigro (Lafargue)
Elekto de tekstoj de Bakunin
Prelegoj de Leo Polak
Esperanto or English ? (Masson)
ktp.

Adreso de loka peranto :